

i sig selv begrunder, at vi stiller nogle ændringsforslag og må forkaste det forslag, der ligger, hvis disse ændringsforslag ikke bliver vedtaget.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

SF's ordfører, fru Anne Baastrup, stillede nogle spørgsmål og forsøgte i sit indlæg at skabe det indtryk, at SF var villig til igennem de ændringsforslag, der er stillet, at give en støtte til arbejdet med at få forkortet asylsagsbehandlingen.

Jeg vil tage fat i 3 af de hovedproblemer, som fru Anne Baastrup rejste. Det ene af dem gik på, at det var noget ejendommeligt, at man i forbindelse med videregivelse af fingeraftryk til udenlandske udlændingemyndigheder ikke var villig til at gøre det afhængigt af et samtykke fra den pågældende.

Jeg synes egentlig, at det tankesæt meget godt illustrerer den hulhed, der har ligget i SF's argumentation omkring dette her. For hvad er det, der er tale om? Hvis det var sådan, at den asylansøger, der var kommet hertil under falsk identitet, skulle give sit samtykke til, at fingeraftrykket kunne udleveres, og hvis vedkommende havde søgt asyl i en række forskellige lande, så ville det samtykke jo aldrig nogen sinde komme. Så der er overhovedet ikke antydning af en fremstrakt hånd i det ændringsforslag, som SF er kommet med.

Så er der en anden ting fra betænkningen, som jeg også godt lige vil opholde mig ved, også fordi det spillede en rolle under andenbehandlingen.

SF og Enhedslisten siger, at der er tvivl om, hvorvidt menneskerettighederne overholdes, og man har så hæftet sig ved, at der i det meget store responsum, der er lavet som baggrund for lovgivningen, står, at der er tale om en prognose. Det forsøger man at gøre til det store dyr i åbenbaringen, men det er at snyde med argumenterne, for man er naturligvis kun i stand til at give en prognose i forhold til, hvordan menneskerettighedsdomstolen vil afgøre sager, men man er enige om, at prognosen er sådan.

Når man kun kan give en prognose, så hænger det jo sammen med den simple kendsgerning, at menneskerettighedsdomstolen ikke afgiver nogen form for responsa eller noget tilsvarende på forhånd. Og derfor er den måde at argumentere på i virkeligheden et forsøg på at skabe nogle helt falske toner omkring dét, der er meningen med lovforslaget.

Så til det med fængsling af asylansøgere, hvor fru Anne Baastrup spørger: Hvorfor i alverden skal man dog gøre det, for de er jo alligevel ude af landet i løbet af ganske få dage?

Jamen man skulle ikke tro, at fru Anne Baastrup overhovedet har fulgt med i, hvad der er baggrunden for, at vi har lavet de her særlig hastende procedurer. Det skyldes jo netop, at folk unddrager sig asylsagsbehandlingen ved at forsvinde ud i den blå luft, ved ikke at møde op til afhøringer og ved bevidst at trække sagen i langdrag. Og så hjælper den måde at argumentere på ikke, for de er jo netop ikke ude af landet i løbet af ganske få dage.

Og derfor har det været nødvendigt, når der er en bestyrket mistanke om, at folk vil unddrage sig asylsagsbehandlingen, at vi fik et redskab, så man ved en dommers medvirken – der skal altid en dommer med ind i billedet – kan frihedsberøve.

Så er man inde på, at der skal stå, at det skal være åbenbart påkrævede. Jamen det står jo netop allerede i den paragraf i lovforslaget, og det er udtrykkeligt understreget både i paragraffen og ikke mindst i bemærkningerne, at det er dér, hvor de andre midler ikke er tilstrækkelige. Men hvor langt strækker de andre midler? Der er jo f.eks. det, at meldepligten ikke er tilstrækkelig. Så der er netop tale om, at denne regel vil blive taget i anvendelse, når det er åbenbart påkrævet.

Når jeg godt ville tage de her par punkter fra argumentationen op, er det fordi, jeg tror, det er meget vigtigt, at vi er helt klare omkring, hvad det her handler om. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige, at jeg generelt er lidt skuffet over SF's ageren i denne sag.

Det er jo netop sådan, at SF altid villigt stiller sig forrest i beklagelsen og kritikken af det lange ophold i asylcentre, men til gengæld ikke bidrager en tøddel til, hvordan man rent faktisk kan arbejde for at få asylsagsbehandlingstiderne ned.

Uvenlige folk ville uden tvivl kalde det dobbeltmoralisk. Det vil jeg ikke gøre. Jeg vil snarere karakterisere det som en slags afmægtighed, når de politiske problemer begynder at blive virkelig svære. Jeg synes nemlig, at det er udtryk for afmægtighed, når man på den ene side tilslutter sig målsætningen, men på den anden side ikke vil et eneste af de midler, der skal til, for at man kan nå målet – og målet er her at gøre op med de psykisk nedslidende og menneskeligt meget, meget belastende lange ophold i asylcentre.